

Vihar Béla /

BABITS JÓNÁS KÖNYVÉHEZ

Akként vagyunk, mint Jónás Ninivével:
prófétálunk a ránk bizott igével,
és várjuk, hogy szavunkra a falak
negyven nap múltán majd leomlanak.
Így ordibálunk, míg torkunk reped,
de semmi, semmi nem változik meg,
s ki menekülne, hogy minden hiába,
jó a Nagy Hal, majd undorral kihányja,
a habos tenger kiköpi a partra,
s amit keresne, nincs többé nyugalma:
mert magát veszti, aki bölcsnek vélve,
visszafordul, hogy nem megy Ninivébe,
megtagadván, amit parancsul adtak,
szívünkbe az égi nagy Hatalmak.

AZ EGYIPTOMI ÍRNOK

KOMLÓS ALADÁRNAK

A száj elnémul, elröppen a hang,
a szent sólyom s az íbisz tovalibben,
váltakoznak fáraók, papok,
a birodalom őshatárai,
medret válthat a hömpölygő Nílus,
arcot cserélhetnek istenek,
de megmarad a kőre rajzolt Jel,
az anyagra bízott gondolat,
az idővel birkózó kör, vonal,
e parány mozdulatban rejlő hatalom,
az örök hírvivő futár: az Írás,
az ujjak tekercsre rótt varázslata.
Ez tisztem, titkom is.
Köröttem lángok, kardok és a csönd.
A boldog él,
és ír a boldogtalan.

(Párizs-Louvre, 1972.)

A HOLTAK VÁNDORLÁSA

Olykor egy hosszú asztal körül ülnek,
és kalácsot meg halat fogyasztanak.
Néha hétköznapi dolgokról váltanak szót.
Aztán egyenként felállnak,
s ki-ki megy a maga útján,
az élők álmaiban, az emlékezés
bársonyos ösvényein,
hogy valamit megkeressenek.

Talán egy hajdani sóhaj,
elmulasztott kérdést,
soha el nem hangzott kiáltást,
be nem fejezett mondatot.
Az égen hideg, zöldfényű hold ragyog,
borongó tornyok fölött elshunva.

Így mennek ők, a feledés ködében, anyagtalanul,
s egy néma kertben is ők kerengenek,
hol nincs idő, hol szél pörög,
hol nincsen te, sem én,
s kialszik arcuk nesztelen,
mint tompa lámpafény.

EGY SÍRKŐ ELŐTT

Jónapot, nánási nagyapa,
tubákos szakállú szatócspatriárka,
lisztet, élesztőt árusító méla fűszeres,
kalácsszagú szombatok királya.
Jónapot, velem lovacskázó, hajdani nagyapa,
Herman Lőrinc, a fia Jákobnak,
a Tan Eligazító Lámpásának.
Jónapot, földbe süppedő,
kakukkfüves temető,
aggastyántartású, félrebillent sírkövek,
porból felnyújtott bibliai kőtáblák,
bogánccsal teleszórt roskatag háta,
púposak, összeboruló fejek, kabalista homlokok,
csillagtalan éjszakákat idéző
megvakult házikók, holtak oltárai,
a föld ösvényéből esdeklő kezek,
az évezredes fájdalom rivalló búcsújával.